

základě provedeného jednání a skutkových zjištění zodpovědět ani kladně ani záporně. Jest třeba v tomto směru vzít na přetřes a zjistiti další skutkové okolnosti, jmenovitě, zda šlo o městskou frekventovanou ulici, zda v kritické době byl dopravní ruch, na kterou vzdálenost dával žalovaný výstražná znamení a zda způsobem takovým, že je musila při obyčejné pozornosti slyšeti i žalobkyně, na jakou vzdálenost bylo lze auto postřehnouti z chodníku, na kterém se žalobkyně nalézala, a na jakou vzdálenost žalovaný před úrazem postřehnul na pravém chodníku žalobkyni, dále, zda žalobkyně je osobou sice nedospělou, avšak školáčkou duševně normálně vyvinutou.

Čís. 8778.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Tím, že nájemník, jenž měl před 1. dubnem 1928 najatý třípokojový byt, přinajal po tomto dni další pokoj, nepozbyl nájemní poměr ochrany zákona.

(Rozh. ze dne 9. března 1929, Rv I 192/29.)

Žalovaný měl v domě žalobců od 1. října 1927 najatý byt o třech pokojích. Smírem ze dne 22. května 1928 přinajal si ještě jeden pokoj. Proti soudní výpovědi z bytu namítl žalovaný, že se na byt vztahuje ochrana nájemců. Procesní soud první stolice výpověď zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zákon čís. 44 z r. 1928 vylučuje z ochrany v § 31 čís. 4 byty čtyř a více pokojové, byly-li pronajaty novému nájemníku po 1. květnu 1924, a dále vůbec byty, které se po vyhlášení zákona (31. března 1928) pronajmou novému nájemníku. Zákon neklade důraz na to, zda se ujedná nová smlouva, nýbrž na to, zda se pronajme byt nájemníku novému. Jest schváliti názor odvolacího soudu, že sporný byt podléhá ochraně nájemníků a že nejde o byt podle čís. 4 § 31 zákona o ochr. náj. čís. 44 z r. 1928. Záleží na tom, zda se žalovaný stal novým nájemníkem čtyřpokojového bytu po 1. květnu 1924 nebo novým nájemníkem bytu vůbec po vyhlášení řečeného zákona najatého. Podle zjištění nižších soudů měl žalovaný najatý od žalobců od 1. října 1927 byt třípokojový a teprve smírem ze dne 22. května 1928 přinajal si ještě jeden pokoj pod terasou. Byl tedy novým nájemníkem třípokojového bytu najatého po 1. květnu 1924 až do vyhlášení zákona čís. 44 z r. 1928 a nebyl novým nájemníkem, který najal tento byt vůbec po vyhlášení tohoto zákona. Jak pro žalobce tak i pro dřívější byt třípokojový byl žalovaný nájemníkem starým, nikoli nájemníkem novým ve smyslu zákona. Zákonodárce nechtěl

zbaviti ochrany před libovolnou výpovědí všechny čtyřpokoje byty, které byly najaty po 1. květnu 1924, nýbrž jenom nájemníky nové, kteří ochrany proti pronajímateli nepožívali a s ní při pronájmu ani počítati nemohli. Že zákon chtěl připustiti výpověď pro nájemníky, kteří si byt zvětší přinajmutím, pro to nic nesvědčí. Účelem zákona č. 48 z r. 1925 i zákona č. 44 z r. 1928 bylo, by se uvolnila ochrana těch nájemníků čtyřpokoje a větších bytů, kteří proti pronajímateli jí nepožívali a jsou proto pro něho novými nájemníky. Účelem uvolnění ochrany všech bytů pronajatých po účinnosti zákona č. 44 z r. 1928 bylo, by nový nájemník nepožíval ochrany proti pronajímateli, když ji dříve neměl, a pronajímatel byl proto ochoten byt vůbec pronajmouti, když bude moci svobodně vypověděti a nevolil raději z toho důvodu ponechání bytu nepronajatého (srov. Tisky posl. sněm. č. 1475, 1485 a senátu 609, 612 z r. 1928). Nebylo tedy účelem zákona, by byli zbaveni ochrany nájemníci, kteří zůstanou ve svých chráněných bytech, třeba ohledně nich ujednali novou smlouvu, nebo byl-li rozmnožen počet místností, jež byly do nájmu přibrány k místnostem chráněným novou smlouvou.

Čís. 8779.

Ustanovení § 20 j. n. vztahuje se též na notáře jako soudní komisaře. Kdyby notář, podle § 20 j. n. vyloučený, prováděl úkony nesporného řízení, svěřené mu jako soudnímu komisaři, bylo by řízení zmatečným podle § 477 č. 1 c. ř. s.

Pro dodatečné pozůstalostní řízení (§ 179 nesp. říz.) jest použití zásad, kterými se řídilo dřívější pozůstalostní řízení, při čemž ovšem není zapotřebí nové dědické přihlášky. Učinili-li dědici v dřívějším pozůstalostním řízení podle § 114 nesp. říz. místopřísežné seznání jmění, může se dodatečné řízení podle § 179 nesp. říz. projevit opět ve formě místopřísežného seznání jmění, ovšem souhlasného seznání všech dědiců. Nebylo-li tu takového souhlasu ohledně jmění prý nově na jevo vyšlého, nebyl pozůstalostní soud oprávněn, by dědice, tvrdící, že nejde o jmění nově na jevo vyšlé, vyzval, by vydali počet z tohoto prý nově na jevo vyšlého jmění a po případě stvrdili přísahou, kde toto jmění jest. Dlužno tu postupovati podle čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. a teprve, skončí-li tento zákrok úspěšně, bude lze vyhověti návrhu podle § 179 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 9. března 1929, R II 326/28.)

Pozůstalostní soud nevyhověl návrhu dědiců, by byla projednána pozůstalost ohledně nově objeveného jmění, a poukázal navrhovatele na pořad práva občanského. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, avšak znění výroku prvního soudu, že se stěžovatelé poukazují případně na pořad práva občanského, opravil tak, že se stěžovatelům vyhrazuje pořad práva podle § 18 nesp. říz.